

סיפור
מגילת אסתר
ומנהגי פורים

כיתות א' - פורים - תשע"ה

"תלמוד תורה" כלל חסידי מודיעין צילית

לפני שנים רבות בין בית המקדש הראשון לבין בית המקדש השני מלך בארץ פרס מלך גדול וחזק ושמו אחשורוש.

עשיר גדול היה אחשורוש, הוא התגורר בארמון מפאר בעיר שושן, ושלט על כל המדינות, אך כגודל עשרו כך גודל רשעתו.

גם אשתו המלכה ושתי, מרשעת היתה. צרות רבות עשתה ושתי לבנות ישראל. היא היתה מעבדה אותן במלאכות קשות ובזויות, ואף מכריחה אותן לעבד בשבת.

לאחר שלש שנות מלכות, בקש אחשורוש להראות לכל עמו את רב עשרו ואת גדלותו, והחליט לערך משתה גדול בארמונו לכל שריו ועבדיו.

מיטב המאכלים הגישו המשרתים למסובים, ואף יין עתיק וערב במיוחד מזגו להם. והכל נתן בכלים מיוחדים עשויים כסף וזהב. אחשורוש הרשע לא הסתפק בכלים היפים שהיו לו, אלא צוה להשתמש בכלי המקדש הקדושים שהיו אצלו. את האורחים הושיבו על מטות יקרות מזהב ומכסף, ומעליהן פרושים היו שטיחים יקרים בשלל צבעים.

ימים רבים עשה אחשורוש את המשתה, מאה ושמונים יום, וכאשר סים אותו, ערך עוד משתה אשר מיעד היה לכל תושבי שושן הבירה, גם ושתי המלכה ערכה משתה לכל הנשים הגרות בשושן.

יצאו עבדי אחשורוש והכריזו: "כל האנשים הגרים בעיר שושן מזמנים לבוא אל סעדת המלך אחשורוש!" כל הנשים הגרות בעיר שושן מזמנות לבוא אל סעדת ושתי המלכה!"

גם את היהודים הזמין אחשורוש למשתה שערך, לא מפני שאהב אותם, אלא להיפך, משום שאחשורוש ידע שאם יבואו היהודים לסעודתו יאכלו שם מאכלים אסורים וישתו יין של גויים, וכך יעברו עברות חמורות, ובדאי יכעס עליהם הקדוש ברוך הוא. כך - חשב אחשורוש - יקל עליו להרגם, חס ושלום.

בעיר שושן גר איש יהודי צדיק ותלמיד חכם, ושמו מרדכי. כאשר שמע שהמלך הזמין את כל התושבים לסעודתו, נחרד מאד, מיד יצא וקרא ליהודים: "יהודים יקרים! אנא אל תלכו לסעדה של אחשורוש התורה אוסרת עלינו ליהנות מסעודתו של רשע!".

אך היהודים לא שמעו בקולו, הם פחדו מאחשורוש והלכו לסעדה, רק מעט מעט יהודים צדיקים שמעו לקולו ולא הלכו לסעדה. באותה שעה שישבו היהודים בסעודתו של אחשורוש, כעס מאד הקדוש ברוך הוא עליהם ובקש להענישם.

ביום השביעי לסעדה כאשר המלך אחשורוש כבר שתה הרבה מאד יין, והיה כבר קצת שכור, החליט פתאם שהוא צריך להראות לכל האנשים את יופיה של המלכה ושתי. מיד שלח שליחים לקרא לושתי שתבוא אל המשתה, הלכו השליחים אל ושתי ומסרו לה את צווי אחשורוש, רצתה ושתי ללכת אל אחשורוש, אך הקדוש ברוך הוא העניש את ושתי וקבלה את ענשה, ולפתע צמחה לה זנב וכן קרן על הראש וגם כל פניה התמלאו פצעים והיא נתמלאה בצרעת, התבישה ושתי מאד ולא רצתה לבוא אל אחשורוש. כעס אחשורוש מאד על ושתי שבישה אותו לפני כל האורחים ולא שמעה בקולו ושאל

את השרים: מה אעשה באיזה ענש אעניש את וּשְׁתִּי עַל
שֶׁלֹא שָׁמְעָה בְּקוֹלִי?"

ענה אחד משרי המלך ממוכן (המן): אם וּשְׁתִּי כָל כֹּף
חצופה יצוה המלך מיד להרוג אותה! שִׁמְעֵ אַחֲשֵׁרוֹשׁ
בְּקוֹלוֹ וְצוּה לְהַרְגֹּת אֶת וּשְׁתִּי הַמַּלְכָּה.

אַחֲשֵׁרוֹשׁ נִרְגַע מִכַּעֲסוֹ, גָּמַר אֶת הַמִּשְׁתָּה וְהֵלֵךְ לִישׁוֹ,
לְאַחַר שֶׁהִתְעוֹרַר מִשְׁנֵתוֹ נִזְכַּר מֵה שֶׁעָשָׂה לוֹ וּשְׁתִּי
הַמַּלְכָּה וְחָשַׁב: "או! כִּמָּה עֲצוּב לִי, אֵין לִי עֲכָשׁוּ מַלְכָּה"
חָבַל שֶׁהִרְגָּתִי אוֹתָהּ. וְנִהְרָגָה בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ, מִדָּה כִּנְגֵד
מִדָּה.

רְאוּ עַבְדִּיו אֶת צַעְרוֹ וְאָמְרוּ לוֹ: "אַל תִּצְטַעַר - אֵל
תִּצְטַעַר! נִמְצָא לָךְ מַלְכָּה אַחֶרֶת וְטוֹבָה יֵתֵר מִוִּשְׁתִּי".
הָלְכוּ עַבְדֵי אַחֲשֵׁרוֹשׁ לְחַפֵּשׁ נַעֲרָה אֲשֶׁר רְאוּיָהּ לִהְיוֹת
הַמַּלְכָּה שֶׁל אַחֲשֵׁרוֹשׁ, וְכָף אֶסְפוּ הָרַבָּה נַעֲרוֹת אֶל שׁוּשַׁן
הַבִּירָה.

בְּעִיר שׁוּשַׁן גָּרָה נַעֲרָה טוֹבָה וְצַדִּיקָה וְשִׁמָּה אֶסְתֵּר,
יְתוּמָה הָיְתָה אֶסְתֵּר, לֹא הָיוּ לָהּ אָב וְאִם, וְלִכֵּן גָּרָה
בְּבֵיתוֹ שֶׁל דּוּדָה מֶרְדֳּכִי הַצַּדִּיק.

כָּאֲשֶׁר סוֹבְבוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ לְחַפֵּשׁ מַלְכָּה חֲדָשָׁה, הִגִּיעוּ
גַּם לְבֵיתוֹ שֶׁל מֶרְדֳּכִי, וְכִשְׂרָאוּ שֵׁם אֶת אֶסְתֵּר מִצָּאָה חֵן
בְּעֵינֵיהֶם וְרָצוּ לְקַחְתָּהּ לְבֵיתוֹ שֶׁל אַחֲשֵׁרוֹשׁ, לְרֹאוֹת אִם
אַחֲשֵׁרוֹשׁ יִרְצָה שֶׁהִיא תִּהְיֶה הַמַּלְכָּה הַחֲדָשָׁה. אֶסְתֵּר
הַצַּדִּיקָה לֹא רָצְתָה לִהְיוֹת מַלְכָּה שֶׁל אַחֲשֵׁרוֹשׁ הָרָשָׁע,
גַּם דּוּדָה מֶרְדֳּכִי הַצֵּטַעַר מָאֵד כִּשְׂרָאָה שְׂרוּצִים לְקַחְתָּהּ.
נִגַּשׁ מֶרְדֳּכִי וְלָחַשׁ לָהּ בְּאָזְנֶיהָ. "גַּם אִם תִּהְיִי בְּבֵיתוֹ שֶׁל
אַחֲשֵׁרוֹשׁ אֵל תַּעֲבֹרוּ חַס וְשְׁלוֹם עַל מִצּוֹת הַתּוֹרָה. וְאֵל
תִּשְׁכַּחֲכִי כִּי יְהוּדִיָּה אַתְּ. וְעוֹד בִּקֵּשׁ מִמֶּנָּה שֶׁלֹא תִּגְלֶה
לְאִישׁ שֶׁהִיא מֵעַם הַיְּהוּדִים". אֶסְתֵּר הִבְטִיחָה לְמֶרְדֳּכִי

לִשְׁמַע בְּקוּלוֹ, וְנִלְקָחָה לְבֵיתוֹ שֶׁל אַחֲשָׁרוֹשׁ. אֶסְתֵּר
זָכְרָה אֶת הַבְּטָחָתָהּ וְגַם בְּבֵיתוֹ שֶׁל אַחֲשָׁרוֹשׁ שְׁמָרָה
שֶׁלֹּא לַעֲבֹר חֹס וְשָׁלוֹם עַל מִצּוֹת הַתּוֹרָה, בְּיוֹם הַשְּׁבִיט לֹא
עָבְדָה, וְאֶת מֵאֲכָלִי הַמֶּלֶךְ לֹא אָכְלָה כִּי לֹא הָיוּ כְּשָׁרִים,
וְהִיא אָכְלָה רַק זֶרְעוֹנִים.

מֶרְדֳּכִי הַצַּדִּיק הָיָה מְגִיעַ בְּכָל יוֹם לִיד אַרְמוֹן הַמֶּלֶךְ
לִרְאוֹת מֶה שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וּלְהַזְכִּיר לָהּ כִּי חֹס וְשָׁלוֹם לֹא
תַעֲבֹר עַל מִצּוֹת הַשֵּׁם.

כֹּךְ עָבְרוּ יָמִים רַבִּים עַד שֶׁהִגִּיעַ תּוֹרָה שֶׁל אֶסְתֵּר לְהַכְנִס
אֶל אַחֲשָׁרוֹשׁ. כָּל הַנְּעֻרוֹת רָצוּ מֵאֵד לִהְיוֹת הַמַּלְכָּה שֶׁל
אַחֲשָׁרוֹשׁ וְלָכֵן כִּשְׁנֹכְנֶסוֹ לַאַחֲשָׁרוֹשׁ הִתְלַבְּשׁוּ בִּבְגָדִים
יָפִים וְהִתְקַשְּׁטוּ כְּדִי שֶׁתִּמְצָאנָה חֵן בְּעֵינָיו, אֲךָ אֶסְתֵּר לֹא
רָצְתָה לִהְיוֹת מַלְכָּה וְלָכֵן כִּשְׁהִגִּיעַ תּוֹרָה לְהַכְנִס לֹא
לִבְשָׁה שׁוֹם בְּגָד יָפֶה וְלֹא הִתְקַשְּׁטָה כָּלֵל, אֲךָ בְּכָל זֹאת
מִצָּאָה חֵן בְּעֵינָיו שֶׁל אַחֲשָׁרוֹשׁ וּמִיד הַנִּיחַ כֶּתֶר מַלְכוּת
בְּרֹאשָׁהּ, וְאַסְתֵּר הוֹכְתָרָה לְמַלְכָּה הַחֲדָשָׁה. וְגַם בְּהִיוֹתָהּ
מַלְכָּה זָכְרָה אֶת הַבְּטָחָתָהּ לְמֶרְדֳּכִי וְלֹא גִלְתָּה לְמֶלֶךְ
אַחֲשָׁרוֹשׁ שֶׁהִיא יְהוּדִיָּה.

בְּאַחַד הַיָּמִים, כְּאֲשֶׁר מֶרְדֳּכִי יָשָׁב לִיד שַׁעַר הַמֶּלֶךְ, שָׁמַע
אֶת בְּגָתָן וְתֶרֶשׁ, מִתְלַחֲשִׁים בִּינֵיהֶם. וְהִנֵּה שׁוֹמַע מֶרְדֳּכִי
כִּיצַד זֹמְמִים הֵם לְהַרוֹג אֶת אַחֲשָׁרוֹשׁ עַל יְדֵי שִׁיכְנִיסוֹ
רַעַל לְתוֹךְ הַמֶּרֶק שִׁיגִישׁוּ לוֹ. בְּגָתָן וְתֶרֶשׁ בְּטוֹחִים הָיוּ כִּי
מֶרְדֳּכִי אֵינוֹ מִבִּין אֶת שִׁפְתָּם, כִּי הֵם דִּבְּרוּ בְּשִׁפְהַ
הַפְּרָסִית, אֲךָ מֶרְדֳּכִי שֶׁהָיָה מִן הַסִּנְהֶדְרִין, הִבִּין אֶת כָּל
הַשְּׁפוֹת, כְּאֲשֶׁר שָׁמַע מֶרְדֳּכִי אֶת דְּבָרֵיהֶם, קָרָא מִיד
לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְסָפַר לָהּ אֶת אֲשֶׁר שָׁמַע.

מִהֲרָה אֶסְתֵּר אֶל אַחֲשָׁרוֹשׁ וְסָפְרָה לוֹ: "מֶרְדֳּכִי הַיְּהוּדִי
סָפַר כִּי בְּגָתָן וְתֶרֶשׁ זֹמְמִים לְהַרוֹג אֶת הַמֶּלֶךְ".!

אֲחֲשׁוּרוֹשׁ נִבְהַל מְאֹד. וְכַאֲשֶׁר הִבִּיאוּ לוֹ הַשּׁוֹמְרִים אֶת
הַמֶּרֶק, צִוָּה לִתֵּת מִן הַמֶּרֶק לְכָלֵב אֲשֶׁר בַּחֲצֵר. כַּאֲשֶׁר
טַעַם הַכָּלֵב מִן הַמֶּרֶק, נִפְל מִיַּד וּמֵת.
רָאָה אֲחֲשׁוּרוֹשׁ שְׁאֵמֶת סֶפֶר מֶרְדֵּכִי לְאַסְתֵּר. מִיַּד צִוָּה
לְתַלּוֹת אֶת בִּגְדָתָן וּתְרֹשׁ עַל הָעֵץ.
אֲחֲשׁוּרוֹשׁ רָצָה לְהִיטִיב עִם מֶרְדֵּכִי עַל שֶׁהֲצִילוֹ מִמּוֹת,
וְצִוָּה לְכַתּוֹב בְּסֶפֶר הַזְכָּרוֹנוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ

"מֶרְדֵּכִי הַיְּהוּדִי הֲצִיל אֶת הַמֶּלֶךְ אֲחֲשׁוּרוֹשׁ".

"אַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה" גָּדַל הַמֶּלֶךְ אֲחֲשׁוּרוֹשׁ אֶת הָמָן,
וּמָנָה אוֹתוֹ לִשְׂרֵי חֲשׁוֹב בְּיוֹתֵר. אֲחֲשׁוּרוֹשׁ צִוָּה עַל כָּלֵם
לְכַבְּדוֹ מְאֹד. כַּאֲשֶׁר עָבַר הָמָן בְּרוּחַב הַיּוֹ כָּלֵם חִיָּבִים
לְהִשְׁתַּחֲוֹת לוֹ. וְהָמָן הִרְשָׁע בְּרַב רִשְׁעוֹתָיו תִּלָּה עַל צֹארוֹ
שִׁרְשֻׁרָת וְעָלֶיהָ פָּסַל, כְּדִי שֶׁכָּל מִי שִׁיִּשְׁתַּחֲוֶה לוֹ יִשְׁתַּחֲוֶה
גַּם לְפָסָל.

כָּל הָאֲנָשִׁים פָּחְדוּ מְאֹד מִהָמָן, וְהָיוּ מִשְׁתַּחֲוִים לוֹ. אַךְ
מֶרְדֵּכִי הַצַּדִּיק לֹא פָּחַד כָּלֵל מִהָמָן וְלֹא הִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ.
רָאוּ עַבְדֵי אֲחֲשׁוּרוֹשׁ שֶׁמֶרְדֵּכִי אֵינוֹ מִשְׁתַּחֲוֶה לְהָמָן.
וְשָׁאֲלוּ אוֹתוֹ: "מִדּוּעַ אֵינְךָ מְקַיֵּם אֶת מִצְוַת הַמֶּלֶךְ
אֲחֲשׁוּרוֹשׁ וְאֵינְךָ מִשְׁתַּחֲוֶה לְהָמָן?"
יְהוּדִי אָנִי! - הִשִּׁיב מֶרְדֵּכִי - "וְלִיְהוּדִים אָסוּר
לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָסָל".

כַּאֲשֶׁר רָאָה הָמָן שֶׁמֶרְדֵּכִי אֵינוֹ מִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ, כָּעַס מְאֹד
וְחָשַׁב: כִּיצַד מַעִיז מֶרְדֵּכִי לֹא לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִשְׂרֵי חֲשׁוֹב
כְּמוֹנִי? וּמֶרְדֵּכִי הִרְאָה לוֹ שֶׁכַּתּוֹב עַל נַעֲלוֹ שֶׁהָמָן עָבְדוֹ
לְעוֹלָם.

מֵרֶדְכִי הָרִי מַעַם הַיְּהוּדִים הוּא, צָרִיךְ לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל
הָעַם שֶׁל מֵרֶדְכִי - הַחֲלִיט הֵמֵן בָּלְבוּ.

הַפִּיל הֵמֵן גּוֹרֵל כְּדִי לִקְבּוֹעַ בְּאַיִזָּה חֹדֶשׁ יַהֲרֹג אֶת
הַיְּהוּדִים. וּבְגוֹרֵל עָלָה חֹדֶשׁ אֶדְר בְּשָׁלֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוּ.
וְשָׁמַח כִּי יָדַע שְׂאֵז פְּטִירַת מֹשֶׁה רַבִּינוּ, אָבֵל הוּא לֹא יָדַע
שֶׁזֶּה גַם חֹדֶשׁ טוֹב כִּי אַז גַּם נוֹלַד מֹשֶׁה.

שָׁמַח הֵמֵן הָרָשָׁע וְאָמַר: בְּחֹדֶשׁ אֶדְר אֵין לַיְּהוּדִים שׁוֹם
חַג וּבּוֹדָאֵי אֲצִלִּיחַ בְּמַזִּימָתִי.

הֵלֶךְ הֵמֵן אֶל אַחֲשֹׁרוּשׁ וְאָמַר לוֹ: "יֵשְׁנוּ עִם אֶחָד
בְּמַדִּינְתְּךָ, שְׂאִינֶם מְקִימִים אֶת מִצְוֹתֶיךָ, וְאִינֶם שׁוֹמְעִים
בְּקוֹלְךָ, בְּשִׁבְתוֹת הֵם אִינֶם עוֹבְדִים, בְּחָגִים הֵם אִינֶם
עוֹבְדִים. תֵּן לִי רְשׁוֹת לְהָרְגֵם וְאֲנִי אֶתֵּן לָךְ מַתָּנָה עֲשֶׂרֶת
אֲלָפִים כֶּכֶר כֶּסֶף!"

בְּשִׁמוֹעַ אַחֲשֹׁרוּשׁ אֶת דְּבָרֵי הֵמֵן הָרָשָׁע, שָׁמַח מְאֹד וּמִיד
הִסָּכִים לְדַבְּרֵי הֵמֵן. הוֹרִיד אַחֲשֹׁרוּשׁ אֶת טַבַּעְתּוֹ וְנָתַןָּה
לְהֵמֵן. וְאָמַר: "יָכַל אַתָּה לְשַׁלַּח מַכְתָּבִים לְכָל הַגּוֹיִים,
שֶׁיְּהִיוּ מוֹכְנִים לְהַרוֹג אֶת הַיְּהוּדִים. עַל הַמַּכְתָּבִים
תַּחְתֶּם בְּטַבַּעַת זֹאת."

וְאַכֵּן, שָׁלַח הֵמֵן מַכְתָּבִים לְכָל הַמַּדִּינוֹת וּלְכָל הָעַמִּים,
לְהִיּוֹת מוֹכְנִים לְיוֹם שְׁלֹשָׁה עָשָׂר בְּחֹדֶשׁ אֶדְר לְהַשְׁמִיד
וּלְהַרוֹג וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים. וְאַחֲשֹׁרוּשׁ וְהֵמֵן
הִתְיָשְׁבוּ לִסְעָדָה מִתּוֹךְ שְׁמֹחָה עַל שֶׁהֵם עֲתִידִים לְהַרְג
אֶת הַיְּהוּדִים.

מֵרֶדְכִי הַיְּהוּדִי יָדַע, שֶׁגִּזְרָה זֹאת בָּאָה עַל הַיְּהוּדִים, מִשּׁוֹם
שֶׁלֹּא שָׁמְרוּ עַל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, וְהִלְכוּ לִסְעוּדָתוֹ שֶׁל
אַחֲשֹׁרוּשׁ הָרָשָׁע, מֵרֶדְכִי קָרַע אֶת בְּגָדָיו, לָבַשׁ שָׂק וְאָפַר
וַיֵּצֵא לְרַחֲבוֹת הָעִיר שׁוֹשֵׁן וְזַעַק:

יהודים! יהודים! חזרו בתשובה!

התפלל אל השם שישלח לנו על כל עוונותינו ויבטל את הגזרה הרעה! והיהודים אכן, התפללו אל השם מעמק לבם, ושבו בתשובה שלימה, והשם יתברך שמע את תפלתם.

אסתר המלכה היתה בארמונה, כשלפתע נכנסו נערוֹתֶיהָ וספרו לה: "מרדכי היהודי לובש שק ואפר והוא הולך וזועק ברחובות העיר".

נזדעזעה אסתר מאד ושלחה את משרתה לשאל את מרדכי מה ארע לו. מרדכי ספר למשרת על המכתבים ששלח המן לכל הגויים וצוה עליו לומר לאסתר בשמו שתלך אל אחשוורוש ותבקש ממנו ותתחנן אליו שיבטל את הגזירה הרעה.

כששמעה אסתר את דברי מרדכי, שלחה להשיב לו: "איני יכולה להכנס אל המלך ללא הזמנה. כי כל מי שבא אל המלך בלי רשות - מקבל ענש מות".

אך מרדכי הצדיק שלח שוב להשיב לה: אפלו אם הדבר קשה ומסכן, עליך לעשות זאת. ומי יודע אם לא בשביל כך רצה השם שתהיי מלכה, כדי שתוכלי לעזור ליהודים בעת צרה".

הסכימה אסתר לדבר מרדכי אך בקשה ממנו שכל היהודים יצומו ויתפללו שלשה ימים שהשם ירחם עליה ויצליח דרכה. עשה מרדכי כדברי אסתר וצוה לכל היהודים להתפלל ולצום שלשה ימים. התפללו כל היהודים וצמו. גם אסתר המלכה ונערוֹתֶיהָ צמו והתפללו אל השם במשך שלשה ימים שתצליח לבטל

את הגזירה. וביום השלישי לבשה אסתר את בגדי המלכות ונכנסה אל המלך אחשורוש.

ויהי כאשר ראה אחשורוש את אסתר המלכה, מיד מצאה חן בעיניו, והוא הושט לה מיד את שרביט הזהב לסימן שהוא לא כועס עליה על שבאה ללא הזמנה. כאשר ראתה אסתר את הנס הגדול התקרבה ונגעה בראש השרביט.

מה בקשתך? שאל אחשורוש את אסתר המלכה. "באתי להזמין את המלך ואת המן למשתה אשר הכנתי" ענתה אסתר. צוה אחשורוש לעבדיו שילכו מיד להביא את המן למשתה שאסתר ערכה. כאשר ישבו המלך והמן במשתה היין, שאל אחשורוש את אסתר: "אמרי נא לי מהו הדבר אשר תבקשי? בקשה אסתר שגם מחר יבואו אל המשתה אשר תכין להם.

כאשר יצא המן מן המשתה היה שמח מאד על הכבוד הרב שנפל בחלקו. והנה פגש הוא בדרך במרדכי היהודי היושב בשער המלך ומרדכי לא קם כלל לכבודו. כעס המן מאד ומהר לביתו להתייעץ עם זרש אשתו כיצד להעניש את מרדכי. יעצו לו זרש וחבריו: "עשה עץ גבוה חמשים אמה, ובבקר אמור לאחשורוש שיתלו את מרדכי על העץ" שמח המן על העצה ומהר להכין את העץ.

לאחר שהכין את העץ הלך המן לראות מה עושה מרדכי היהודי. והנה מצאו כשהוא יושב בבית המדרש ולומד תורה עם אלפי ילדים קטנים, והם כלם בוכים ומתפללים אל השם שיבטל את הגזירה.

מִיד הַבִּיא הֶמֶן שְׂרָשָׁרוֹת בְּרָזֶל וְכָבֵל בָּהֶם אֶת כָּל
הַיְלָדִים. בָּכוּ הַיְלָדִים עוֹד יֵתֵר. וְהַחֲלִיטוּ לְצוּם. לֹא לֶאֱכֹל
וְלֹא לִשְׁתּוֹת וְהִמְשִׁיכוּ לְהַרְבוֹת בַּתְּפִלָּה. וּבִשְׂמִים שְׁמַע
הַשֵּׁם אֶת תְּפִלָּתָם וּבְכִיֵּיתָם שֶׁל הַיְלָדִים הַקְּטָנִים וְרַחֵם
עַל עַם יִשְׂרָאֵל וּבִטֵּל אֶת הַגְּזִירָה.

בְּלִילָה הַהוּא נִדְּדָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ!!!

אַחֲשֹׁרוֹשׁ הָיָה עֵיף מְאֹד אֶךְ הַשֵּׁם עָשָׂה שְׁלֹא יִצְלִיחַ
לְהַרְדֵּם. הִתְיָשַׁב אַחֲשֹׁרוֹשׁ עַל מִטָּתוֹ, וְצוּה לְהַבִּיא לְפָנָיו
אֶת סֵפֶר הַזְּכֵרוֹנוֹת וְלִקְרָא בּוֹ. כַּאֲשֶׁר פָּתַח הַמְּשָׁרְתִּים
אֶת סֵפֶר הַזְּכֵרוֹנוֹת, רָאוּ שְׂכֵתוֹב בּוֹ שְׁמַרְדֵּכִי הִצִּיל אֶת
הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוֹשׁ. סָגְרוּ הַמְּשָׁרְתִּים מִיד אֶת הַסֵּפֶר, כִּי
הַמְּשָׁרְתִּים הָרָעִים לֹא רָצוּ לְהַזְכִּיר לְאַחֲשֹׁרוֹשׁ שְׁמַרְדֵּכִי
עָשָׂה מַעֲשֵׂה טוֹב וְהִצִּילוֹ, פָּתַח הַמְּשָׁרְתִּים שׁוֹב אֶת
הַסֵּפֶר, וְהִנֵּה שׁוֹב נִפְתַּח הַסֵּפֶר בְּאוֹתוֹ מְקוֹם.
קָרְאוּ קָבֵר! קָרְאוּ קָבֵר! צַעַק אַחֲשֹׁרוֹשׁ. וְהַמְּשָׁרְתִּים
נֶאֱלָצוּ לִקְרָא לְפָנָיו אַחֲשֹׁרוֹשׁ אֶת הַכְּתוֹב בַּסֵּפֶר:

"מְרֹדְכִי הַיְּהוּדִי הִצִּיל אֶת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוֹשׁ".

וְאִיזָה פָּרַס קִבֵּל מְרֹדְכִי? שָׁאל אַחֲשֹׁרוֹשׁ.

"לֹא קִבֵּל כְּלוּם" הִשִּׁיבוּ הַמְּשָׁרְתִּים.

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה הָיָה רַעַשׁ בְּחֹצֵר וְהֶמֶן בָּא לְבַקֵּשׁ
מֵאַחֲשֹׁרוֹשׁ לְתִלּוֹת אֶת מְרֹדְכִי עַל הָעֵץ. "מִי בְּחֹצֵר?"
שָׁאל הַמֶּלֶךְ. הִנֵּה הֶמֶן בָּא, עָנּוּ לוֹ הָעֲבָדִים. נִכְנַס הֶמֶן
לְבַקֵּשׁ מִהַמֶּלֶךְ לְתִלּוֹת אֶת מְרֹדְכִי, אֶךְ אַחֲשֹׁרוֹשׁ פָּנָה
אֵלָיו וְשָׁאֲלוֹ: "מָה נִתֵּן לַעֲשׂוֹת לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ רוֹצֶה

לִכְבֹּדוֹ? חָשַׁב הָמָן בָּלְבוּ "בּוֹדְאִי מִתְכַּוֵּן הַמֶּלֶךְ אֵלַי, וְהַשִּׁיב: "אִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ, יִלְבִּישׁוּהוּ בְּגָדֵי מַלְכוּת, וְכֶתֶר מַלְכוּת יִשִּׁימוּ עַל רֹאשׁוֹ, וְיַרְכִּיבוּהוּ עַל סוּס אֲשֶׁר רֹכֵב עָלָיו הַמֶּלֶךְ, וְיִקְרְאוּ לִפְנֵיו "כֹּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ".

אָמַר הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ לְהָמָן: "מִהֵרָ קַח אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסּוּס, וַעֲשֵׂה כֵן לְמֶרְדֳּכִי הַיְּהוּדִי".

נִבְהַל הָמָן מְאֹד מִדְּבַרֵי הַמֶּלֶךְ, אֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ אָמַר לוֹ "אַל תִּפְּל דָּבָר מִכָּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ".

יָצָא הָמָן מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ כְּשֶׁהוּא עֶצוּב מְאֹד, שֶׁהוּא הֹשֵׁר הַחֲשׁוֹב יַרְכִּיב אֶת מֶרְדֳּכִי הַיְּהוּדִי. נֶאֱנַח הָמָן וְנֶאֱנַח אֶךְ הִיָּה מְכָרַח לִקְיָם אֶת מִצְוַת הַמֶּלֶךְ. הֵלֵךְ הָמָן אֶל מֶרְדֳּכִי לְסַפֵּר אוֹתוֹ, לִרְחֹץ אוֹתוֹ, וּלְהַלְבִּישׁוֹ בְּגָדֵי מַלְכוּת. לְאַחֵר מִכֵּן אָמַר הָמָן אֶל מֶרְדֳּכִי: עֲלֵה עַל הַסּוּס! אָמַר לוֹ מֶרְדֳּכִי: אֵין לִי כֹחַ לַעֲלוֹת. הָאֵין אֶתָּה יוֹדֵעַ שְׂאֲנִי שְׂרוּי בְּצוּם שְׁלֹשָׁה יָמִים?" אָמַר הָמָן: אֲנִי אֶכְרַע לִפְנֵיךְ וְאֶתָּה תַעֲלֶה עַל גְּבִי וּמִשָּׁם עַל הַסּוּס. וַעֲשֵׂה מֶרְדֳּכִי כֹךְ.

אַחֵר כֹּךְ הִרְכִּיב הָמָן אֶת מֶרְדֳּכִי וְקָרָא לִפְנֵיו: כֹּכָה יַעֲשֵׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ!

וְכָל עִם יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ אַחֲרֵי מֶרְדֳּכִי בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה. וּבֵיתוֹ שֶׁל הָמָן הִבִּיטָה מִן הַחֲלוֹן וַחֲשָׁבָה שֶׁהָמָן הוּא הָרוֹכֵב עַל הַסּוּס וּמֶרְדֳּכִי הוּא שֶׁהוֹלֵךְ לִפְנָיו. הִיא לָקְחָה דָּלִי מִלֵּא בְּמִים מְלַכְלָכִים וְשִׁפְכָה אוֹתָם עַל רֹאשׁוֹ שֶׁל הָמָן. הִסְתַּכֵּל הָמָן לִרְאוֹת מִיָּהוּ שֶׁשׁוּפָךְ עָלָיו מִים מְלַכְלָכִים, וְכִשְׂרָאָתָהּ בָּתוּ שָׁזָה הָמָן אֲבִיהָ, הִפִּילָה עֲצָמָה מִן הַגֵּג וּמָתָה.

אַחֲרֵי שֶׁהִלֵּךְ עִם מֶרְדֳּכִי בְּכָל הָעִיר חָזַר לְבֵיתוֹ עֵיף וּמְלַכְלָךְ וְעֶצוּב עַל כָּל מֶה שֶׁאַרְעָ לוֹ. וּמִיָּד בָּאוּ שׁוֹב

מִשְׁרָתִי הַמֶּלֶךְ לְהוֹבִילוֹ אֶל הַסַּעֲדָה אֲשֶׁר עָשִׂתָּה אִסְתֵּר.
"הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה מַחֲכִים כָּבֵד" אָמְרוּ לוֹ מִשְׁרָתִי הַמֶּלֶךְ -
בֹּא מֵהָרָא!

לֹא הִסְפִּיק הָמֵן אֶפְלוֹ לְהַחֲלִיף אֶת בְּגָדָיו וּלְהִתְרַחֵץ וְהִלָּךְ
אֶל הַסַּעֲדָה רֹטֵב וּמִלְכָּךְ.

יָשְׁבוּ הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן עִם הַמַּלְכָּה בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן. פָּנָה
אֲחִשְׁוֹרוּשׁ אֶל אִסְתֵּר וְשָׁאַל: "מָה הַדָּבָר אֲשֶׁר תִּבְקָשִׁי
מִמֶּנִּי?"

עָנְתָה אִסְתֵּר וְאָמְרָה: אִם הַמֶּלֶךְ רוֹצֶה לַעֲשׂוֹת אֶת
בְּקָשְׁתִּי יֵצִיל אוֹתִי וְאֶת עַמִּי שְׂרוּצִים לְהוֹרְגָם. מִי הוּא זֶה
שְׂרוֹצֶה לְהָרֵג אֶת הַמַּלְכָּה. - כָּעַס הַמֶּלֶךְ מְאֹד - . הָמֵן
הָרַע הַזֶּה! הִשִּׁיבָה אִסְתֵּר.

אֲחִשְׁוֹרוּשׁ כָּעַס מְאֹד וַיֵּצֵא קֶצֶת אֶל הַגָּנָה. וְאִלוֹ הָמֵן עָמַד
לְהִתְחַנֵּן לִפְנֵי אִסְתֵּר שֶׁתִּסְלַח לוֹ. כֹּאשֶׁר שָׁב הַמֶּלֶךְ מִן
הַגָּנָה, רָאָה אֶת הָמֵן נוֹפֵל עַל הַמַּטָּה שֶׁאִסְתֵּר יוֹשֶׁבֶת
עָלֶיהָ. כָּעַס הַמֶּלֶךְ וְקָרָא: "הָמֵן הַתִּנָּפֵל עַל הַמַּלְכָּה?"

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה הִתְחַפֵּשׂ אֱלִיהֶוּ הַנָּבִיא לְאַחַד מִשְׁרֵי הַמֶּלֶךְ
וְאָמַר לְאֲחִשְׁוֹרוּשׁ: "בְּבֵיתוֹ שֶׁל הָמֵן עוֹמֵד עֵץ גְּבוּהָ
חֲמִשִּׁים אַמָּה, שֶׁהָמֵן הָכִין כְּדִי לְתַלּוֹת עָלָיו אֶת מֶרְדֵּכִי
הַיְּהוּדִי שֶׁדָּבַר טוֹב עַל הַמֶּלֶךְ".

"תִּלּוּ מִיָּד אֶת הָמֵן עַל הָעֵץ" - צִוָּה הַמֶּלֶךְ.

עָשׂוּ הָעֶבְדִּים כַּמִּצְוֹת הַמֶּלֶךְ וְתִלּוּ אֶת הָמֵן עַל הָעֵץ
שֶׁהָכִין בְּעֶצְמוֹ. וְלִיְהוּדִים הִיָּתָה שִׂמְחָה גְּדוֹלָה.

וּמֶרְדֵּכִי יָצָא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלָבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחוּר,
וְעֹטְרַת זָהָב גְּדוֹלָה, וְלִיְהוּדִים הִיָּתָה אוֹרָה וְשִׂמְחָה וְשִׁשּׁוֹן
וְיִקָּר.

אֲחִשְׁוֹרוּשׁ נָתַן לְמֶרְדֵּכִי אֶת הַטִּבֵּעַת שֶׁנָּתַן לְהָמֵן וְצִוָּה
לְשַׁלַּח מִכְתָּבִים לְכָל הַמַּדְיָנוֹת וּלְכָל הַיְּהוּדִים, וּבָהֶם

הוֹדִיעַ שֶׁהַגְזִירוֹת הָרְעוֹת בָּטְלוּ. וְכָל הַיְּהוּדִים יִתְכַּוְּנוּ
לְיוֹם שְׁלֹשָׁה עָשָׂר בְּחֹדֶשׁ אֲדָר לְהַרוֹג בּוֹ אֶת שׁוֹנְאֵיהֶם.
הַתְּפִלָּלוּ הַיְּהוּדִים אֶל הַשֵּׁם שִׁיעֶזֶר לָהֶם בְּמִלְחַמָּתָם עִם
הַגּוֹיִים. וְהַשֵּׁם שָׁמַע אֶת תְּפִלָּתָם וְהֵם הָרְגוּ הַרְבֵּה גּוֹיִים.
וְגַם אֶת עֶשְׂרֵת בְּנֵי הָמֵן תָּלוּ עַל הָעֵץ.
לְזֵכֶר הַנִּסִּים הַגְּדוֹלִים צִוָּה מֶרְדֳּכִי לַעֲשׂוֹת אֶת חֵג
הַפּוּרִים בְּכָל שָׁנָה לִקְרָא בְּמַגִּלָּה עַל הַנֵּס הַגְּדוֹל. לְשַׁלַּח
מִנּוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ, לְתֵת מִתְּנוּת לְאֲבִיוָנִים לְשִׁתּוֹת,
לְשִׁמַּח וּלְהוֹדוֹת לַהֲשֵׁם עַל הַנִּסִּים.

שַׁבַּת זְכוֹר

א. הַשַּׁבָּת שֶׁלפָּנַי פּוּרִים נִקְרָאת "שַׁבַּת זְכוֹר", וּמוֹצִיאִים בּוֹ שְׁנֵי סִפְרֵי תוֹרָה, בְּרֵאשׁוֹן קוֹרְאִים אֶת פֶּרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ וּבִשְׁנֵי קוֹרְאִים מִסּוּף פֶּרֶשֶׁת כִּי תֵצֵא אֶת מִצְוֹת מַחֲיַת עַמְּלֶק הַמִּתְחִיל בְּמִלָּה "זְכוֹר". (וְאִם יֵשׁ רַק סֵפֶר תוֹרָה אֶחָד אֵז גּוֹלְלִים אוֹתוֹ).

ב. הַסֵּבָה שֶׁקוֹרְאִים זֹאת שַׁבַּת לִפְנֵי פּוּרִים כִּי הֵמֶן הִיא מִזְרַע עַמְּלֶק.

ג. קְרִיאַתָּהּ הִיא מִצְוֹת עֲשֵׂה מִן הַתּוֹרָה, וְלִכֵּן הַגְדוּלִים צְרִיכִים לִשְׁמַע כָּל מִלָּה הֵיטֵב, אֲנָשִׁים וְנָשִׁים, עַל כֵּן צָרִיךְ לְהַזְהִיר מֵאֵד לֹא לְהִרְעִישׁ אֵז כָּלֵל וְכָלֵל.

ד. בְּסִיּוּם הַקְּרִיאָה נוֹהֲגִים לִרְקַע עִם הָרַגְלִים כְּמוֹ בְּהֵמָן.

ה. הַטַּעַם שֶׁהַתּוֹרָה מִצְוֶה לְמַחּוֹת אֶת זֵכֶר עַמְּלֶק יֵתֵר מִשָּׂאֵר הָאֲמוֹת, וְאַפְלוּ אֶת בְּהֻמָּתָם יֵשׁ מִצְוֶה לְהַרְוֹג, כִּי כְּשִׁיֵּצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם פָּחַדוּ מֵהֶם כָּל הָאֲמוֹת כִּי הַגִּיעָה אֲלֵיהֶם הַשְּׁמוּעָה מְכַל הַנָּסִים שֶׁעָשָׂה לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַעֲמִלְקִים הָיוּ הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁבָּאוּ לְהִלָּחֵם עִם יִשְׂרָאֵל וְגִרְמוּ לְכָלֵם שְׁלֹא יִפָּחַדוּ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּדִגְמַת מִיָּם רוֹתְחִים.

תענית אסתר

א. כְּשֶׁהַיְּהוּדִים קִבְּלוּ רְשׁוֹת מֵאַחַשְׁוֵרוּשׁ לַהֲרוֹג בְּגוֹיִים בְּיוֹם שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֲדָר, הֵם צָמוּ כְּדִי שְׂיַצְלִיחוּ, לָכֵן גַּם אֲנוּ צָמִים בְּיוֹם זֶה הַנִּקְרָא תַעֲנִית אֶסְתֵּר.

ב. אֶפְשָׁר לומר בְּיוֹם זֶה קִאֲפִיטֵל כ"ב בְּתֵהִלִּים וּלְבַקֵּשׁ אַחֲרֵי זֶה מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיַעֲזֹר לָנוּ בְּמָה שָׂאֵנוּ צָרִיכִים בְּזָכוֹת הַצְדִּיקִים מְרַדְּכִי וְאַסְתֵּר וּתְפַלְתּוּ תַתְקַבֵּל. (יִסוּד יוֹסֵף - קֵב הַיִּשְׂרָאֵל).

ג. בְּמִנְחָה נוֹהֲגִים לֵתֵת ג' מִטְבָּעוֹת שֶׁל חֲצִי שֶׁקֶל זָכָר לְמַחְצִית הַשֶּׁקֶל.

פּוּרִים

ד. קְרִיאַת הַמַּגִּלָּה - קוֹרְאִים אֶת הַמַּגִּלָּה בַּלַּיְלָה וּבְיוֹם וּמְבָרְכִים ג' בְּרָכוֹת לַפְּנִיָּה וְאַחַת לְאַחֲרֶיהָ, וּמִכֵּים בְּהֶמֶן, וְלֹא לַהֲגִזִּים כִּי הַגְּדוּלִּים חַיִּיבִים לִשְׁמַעַ כָּל מְלָה.

ה. מִשְׁלוּחַ מְנוֹת - בְּיוֹם הַפּוּרִים נּוֹתְנִים מִשְׁלוּחַ מְנוֹת לַפְּחוֹת לְאָדָם אֶחָד, וְצָרִיךְ לַהֲכִנִּס בָּהּ שְׁתֵּי מֵאֲכָלִים הָרְאוּיִים לְאֲכִילָה בְּלֵי הַכֶּנֶּה, וְעֵדִיף לְשַׁלְּחָם עַל יְדֵי שְׁלִיחַ.

ו. מִתְּנוֹת לְאַבּוּיוֹנִים – בְּיוֹם הַפּוּרִים נּוֹתְנִים מִתְּנוֹת לְאַבּוּיוֹנִים, לַפְּחוֹת לְשְׁנֵי עֲנִיִּים לְכָל אֶחָד דְּמֵי סַעֲדָה, וּבְפּוּרִים כָּל הַפּוֹשֵׁט יָד נּוֹתְנִים לוֹ, וְגַם מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶפְשָׁר לְבַקֵּשׁ מֵה שְׂרוּצִים.

כָּל הַמְרָבָּה לְשַׁלַּח מְנוֹת לְרַעִים הֲרִי זֶה מְשׁוּבָּח, וּמִכָּל מְקוֹם טוֹב יִתֵּר לְהִדָּר בְּמִתְּנוֹת לְאַבּוּיוֹנִים מֵאֲשֶׁר לְהַרְבוֹת בְּמִשְׁלוּחַ מְנוֹת וּסַעֲדָה, כִּי אֵין שְׂמִיחָה גְדוֹלָה וּמִפְאֲרַת לַפְּנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲלֹא לְשִׂמְחָה עֲנִיִּים.

ז. סַעֲדַת פּוּרִים - אוֹכְלִים סַעֲדַת פּוּרִים וְנוֹהֲגִים
לְהַדְלִיק בּוֹ נֵרוֹת, וְאוֹמְרִים עַל הַנָּסִים בְּבִרְכַּת הַמָּזוֹן.
וְאוֹכְלִים קֶרֶפֶלֶךְ מִמֵּלֶאִים בְּבֶשֶׁר, וְכֵן יֵשׁ הָאוֹכְלִים
הוֹלִיפֵצ'עס. וְכֵן נוֹהֲגִים לֶאֱכֹל בְּפוּרִים הֶמֶן טַאשֵׁן, וְכֵן
זֶרְעוֹנִים כִּי אֶסְתֵּר אָכְלָה זֹאת בְּבֵית אַחֲשֵׁרוֹשׁ כְּדִי לֹא
לְהִיגַעַל בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת.

ח. עַד דְּלֹא יָדַע - נוֹהֲגִים לִשְׁתּוֹת יַיִן כִּי הֵנִס נַעֲשֶׂה
עַל יְדֵי הַיֵּין.

ט. תַּחֲפָשׁוֹת - נוֹהֲגִים לְהִתְחַפֵּשׂ מִפְּנֵי כְּמָה טַעֲמִים.
א. וְנִהְפֹךְ הוּא. ב. כִּי גַם מֶרְדֵּכִי הִתְחַפֵּשׂ לְמֶלֶךְ
כְּשֶׁהִלְבִּישׁוּ לוֹ בְּגָדֵי מַלְכוּת. ג. כִּי כִשְׁאֲחֲשׁוּרוֹשׁ נָתַן
רְשׁוֹת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַרוֹג בְּשׁוֹנְאֵיהֶם הָיוּ גּוֹיִים
שֶׁהִתְחַפְּשׁוּ לִיהוּדִים כְּדִי שֶׁלֹא יִהְרָגוּ אוֹתָם. ד. כִּי זֶה
מִשְׁמַח וּבְפוּרִים צָרִיךְ לִשְׂמַח.

י. שׁוֹשֵׁן פּוּרִים - יוֹם לְאַחֵר פּוּרִים נִקְרָא שׁוֹשֵׁן
פּוּרִים וְגַם בְּיוֹם זֶה שְׂמִיחִים, וְיֵשׁ הַנוֹהֲגִים לְלַבּוֹשׁ בּוֹ
בְּגָדֵי שִׁבְת.